

Поштарина плаћена у готову.

БИЛТЕН

ЛИГЕ ОБЕРА

№ 1.

Јануар 1933 год.

БЕСПЛАТНО.

Излази најмање 4 пута годишње.

БЕОГРАД.

БИЛТЕН ЛИГЕ ОБЕРА

№ 1.

Јануар 1933 г.

№ 1.

Од Уредништва Билтена.

„Лига Обера“, која иначе има назив „Међународна антанта за борбу против III интернационале“ и на челу које стоји швајцарски адвокат Др. Теодор Обер, има своју централу у Женеви.

Њен циљ је јасан већ из самог њеног назива. Она је основана 1924 г., од које непрекидно ради у свима земљама света.

Њен је задатак да прошири правилно схватање о комунизму, о делатности Коминтерна или тако зване „III интернационале“ и о совјетској комунистичкој влади, која је завладала Русијом.

Преставништо Р. С. споменуте „Међународне Антанте“ у Југославији приступа издању „Билтена“, који има исте датке, као што и сама „Лига“.

„Билтен“ ће објављивати, према материјалној могућности месног Преставништва, материјале, којима располаже Лига, евентуално и оригиналне чланке.

Први је број посвећен наоружању Совјетског Савеза. С обзиром на отворену агресивност истог то наоружање представља актуелну и највећу опасност за светски мир а и за целу културу човечанства.

Борба, коју води „Лига Обера“ против III Интернационале, је борба против угњетавања личности, које је у Совјетској Русији добило нечувеног и највећег маха,—то је борба за слободу индивидуалности.

Билтен ће се ширити бесплатно. С обзиром на одсуство потребних материјалних средстава Преставништво Лиге позива све пријатеље овога покрета да шаљу своје прилоге на адресу Представника Лиге Господина Григорија Миткевића (Краља Милана, бр. 6) или на његов чековни рачун Поштанске Штедионице у Београду бр. 54.910.

Београд. Јануар
1933 г.

Садржај:

СССР И РАЗОРУЖАЊЕ.

I. Црвена армија	3
а) сувоземна војска,	
б) ратна морнарица,	
г) ваздухопловство,	
д) стручне јединице,	
ж) рок трајања службе у војсци,	
з) војни буџет.	
I. Милитаризација школа, женска војна служба и аг- ресивни дух совјетског наоружања	6
III. Болшевичке организације ван Русије	6
а) милитаризоване комунистичке странке,	
б) техника грађанског рата	
1) први ступањ—револуционарно	
2) други ступањ—извршење	
3) трећи ступањ—искоришћавање успеха.	
в) међународни помоћници.	
IV. Рад Совјета у иностранству.	12
Библиографија	16

СССР и разоружање

У интересу своје пропаганде, бољшевици тврде, да је Ш. интернационала независна од владе СССР. Ова басна не може никога преварити. Читајући совјетске новине, може се стећи уверење да диктатор Стаљин води политбиро и даје наредбе и влади и Ш. интернационали. Званични лист комунистичке партије **Међународна кореспонденција** изражава на непобитан начин доктрину руске диктатуре.

Црвена Армија

Док све земље теже да смање наоружање (Француска на пример — скраћивањем рока службе од 3 на 1 годину) СССР повећава тај рок у колико дозвољавају њена финансијска средства.

Од 1925 године служба у војсци је постала обавезна од 19 до 40 година за све здраве Русе. Ово ствара у СССР годишње регрута 800.000, од којих су 260.000 у сталној војсци, 200.000 у територијалној милицији и 340.000 ван армије у војним организацијама.

Сваки може да прорачуна бројно стање које даје црвеној армији 21 класа година од по 80.000 војника.

Кад је био Фрунзе на челу армије, изјавио је: „Наша се војска повећава и побољшава док се наши противници задовољавају одржавањем ранијих позиција. Зато свака година обележава корист за нас. Ускоро ћемо бити снажнији од свију капиталистичких држава“.

Црвена се војска састоји од сувоземне војске, ратне морнарице, ваздухопловства и стручне војске.

Сувоземна војска претставља армију од 83 дивизије и обухвата 21 корпус стрелаца (70 дивизија од којих 41 територијалних), 4 коњичка корпуса, 13 дивизија или 32 бригаде (од којих 9 територијалних), 2 пешадијске бригаде које претстављају један корпус, са тешком артилеријом, 28 инжењерских пукова, 2 пука јуришних тенкова, 2 пука блиндираних возова, 10 пукова за службу везе и т. д.

Сувоземна војска располаже поред горње и великом резервом обучених војника као и помоћним неборачким јединицама позадине.

Организација сувоземне војске СССР: Корпус стрелаца

обухвата 2 до 4 пешад. дивизије и један пук тешке пољске артилерије.

Дивизија има 3 пешад. пука, један ескадрон коњице и један пук пољске артилерије. Пук има 3 батаљона од по 4 чете, од тих чета једна је митраљеска. Свака пушкама наоружана чета има поред тога и неколико митраљеских одељака. Сваком пешадиском пуку придодати су 6 топова од 76 мм. Сваком батаљону додата је једна секција бацача бомби и секција топова од 37 мм.

Коњички корпус има 2 до 3 дивизије и једну мерзерску јахаћу јединицу. Коњичка дивизија има 2 до 3 бригаде и једну јединицу коњичке артилерије. Коњичка бригада има 3 пука и једну јединицу артилерије. Коњички пук има 4 до 5 ескадрона, од којих је један митраљески са 11 митраљеза. Артилериски пук састоји се од 10 батерија (од по 30 ком.)

Лаки јуришни тенкови наоружани су митраљезима или топом од 37 мм., тешки јуришни тенкови имају од 2 до 4 митраљеза и један топ од 57 мм.

Ратна морнарица од око 175.000 тона, има: 4 оклопњаче, израђене у 1914-15 године, 5 крстарица, од којих две предратне, 24 контраторпиљера, од којих осам предратних, 13 подморница, све нове, 12 разних бродова.

Највећи део ове флоте је на Црном мору, на коме она неоспорно господари.

Ваздухопловство обухвата ескадриле бомбардера, ловаца, извијача, аеростате и хидроавијоне.

Подаци о бројном стању и апаратима држе се у највећој тајности, али се зна, да се ваздухопловне јединице развијају и усавршавају с ужурбаном брзином.

Од 1920 до 1926, ваздухопловство се повећало за 512⁰/₀.

О стручним јединицама, које не улазе у сувоземну војску, подаци се држе у тајности.

У ове јединице улазе:

1) војска политичке дирекције, добро је наоружана, а дислокација се подешава највише обзиром на то да се могу гушавати устанаци и побуне.

2) Граничне трупе (авангарда), које врше строги надзор над границама.

3) Јединице са нарочитим задацима, међу којима има казнених чувара, чувара железничких пруга, чувара фабрика, чувара совхоза, и т. д.

Садашња црвена војска нема ништа од импровизованих банди које су извршиле револуцију. Материјално снабдевање изведено је тако да би се добила што већа покретљивост и гипкост војске.

Највећи су напори учињени у току последњих година

ради побољшања двеју слабих тачки, и то: командовања и службе позадине.

Према исказу путника који су били у Совјетској Русији, проистиче да се у црвеној војсци заводи све строжија дисциплина и да се обраћа пажња на побољшање обуке.

Обавезни војни рок састоји се од 1) војног подучавања, 2) активне службе и 3) службе у резерви.

Служба војног подучавања траје 2 месеца, у 19—20 години; ово се подучавање врши ван саме војске.

Активна служба (од 21 до 25 година) траје 5 година.

Активна служба је у кадру, у милицији, и у извесним организацијама ван кадра војске.

Активна служба састоји се: од

2 године непрекидне службе у пешадији, коњици, артилерији, у служби везе, у блиндираним јединицама, на железницама.

3 године непрекидне службе у ваздухопловству и на одбрани обала.

4 године непрекидне службе у морнарици.

До завршетка ових 5 година, људство, отпуштено или које се налази на отсуству, позива се сваке године на службу у року од 1—2 месеца.

До 45 година људство може да се позива минимално на годишњи рок. Пет година активне службе у милицији састоје се од 3 месеца обуке у току прве године и позива у току осталих година, свега: 5 месеци у пешадији или артилерији, 8 месеци у коњици и 6 месеци у инжињерским и техничким јединицама. Активну службу у организацијама ван војске описаћемо у засебном поглављу. Обука траје 6 месеци.

Резервна служба траје од 26 до 40 напуњених година и састоји се од течајева који трају свега 3 месеца.

Види се из горњег да је војна служба у црвеној војсци знатно дужа него у другим војскама.

Војни буџет СССР био је 1922—23 год. 244 мил. рубаља; 1929-30 год. 1.125 мил. рубаља и 1932. год. 1.396,5 мил. рубаља.

Овај последњи износ (саопштен у званичном листу „Црвена Звезда“ од 29.XII.31.) мора знатно да се повећа, јер он не обухвата расходе за војну индустрију, касарне, путеве и стратегијске железнице као и извесне расходе за ваздухопловство који се налазе под другим рубрикама у општем буџету и у регионалним буџетима. Нарочито су изостављени велики расходи са Оссоавиаким (Организација за стварање совјетске авијације) и друга званична војна друштва.

Али и ако се не узимају у обзир ови огромни расходи, повећање војног буџета у току последњих 9 година премашује 570%.

Али дух војске није најбољи. Дешавају се дезертерства у масама, побуне против официра, и, до сада, било је много случајева да је војска одбила да пође на побуњене сељаке.

Милитаризација школа, женска војна служба и агресивни дух совјетског наоружања.

Ђаци средњих школа врше пољску службу и вежбају се у гађању. У техничким и вишим школама, ђаци похађају теоријске војничке течајеве, и у случају физичке способности баве се лети два месеца у логору. Наставници су официри активне војске, обично комунисте. У „Правди“ од 21—1 1931. год. изашао је циркулар Комесаријата Народне просвете ради појачања војничког васпитања у школама под називом:

„15 милиона ђака — ратна резерва комунизма“.

Женска војна служба може да буде проглашена указом у случају рата. У мирно доба жене имају право да ступе у војску као добровољци.

Ворошилов, комесар за војску каже, о женама: „Жене морају да се спреме као мушкарци за неизбежан рат. Оне морају да науче руковати пушком... јер ће будући рат бити рат смрти између сталеза... према томе све наше снаге морају да буду употребљене. Велики број жена бориће се у првим редовима, раме уз раме са људима...“

Ниједна земља није никад била милитаризирана до таквог степена...

Чисто агресиван дух свих наоружања излази не само из програма III интернационале, него и из чињеница, да СССР броји 161 милион становника и да су према том сви суседи СССР релативно мале државе које не би могле ни да мисле на напад.

Бољшевичке организације ван Русије.

Милитаризоване комунистичке странке.

За време великог рата, извесне ратујуће силе покушавале су преко своје шпијунаже да унесу расуло у дисциплину армија својих противника, разривају њихову индустрију и да сеју устанке у циљу стварања савезника у позадини. Ове ратне мере, доста подмукле, које на другим местима нису успеле, дале су у Русији страшне резултате.

Путем милитаризације свих комунистичких странака као и путем терања тих странака ка револуцији, мајстори РСФСР и III интернационале раде по истом обрасцу, али врше све то

и у мирно доба. На тај начин започели су Совјети најподмуклији рат у свима земљама.

У гладним годинама, совјетски сатрапи нашли су сретства и троше стотине милиона златних франака ради непрестане пропаганде у иностранству. А били су веома осетљиви према неуспеху започетих револуција у Финској, Немачкој Мађарској и покушаја учињених по цену огромних издатака у другим земљама.

Узроци тих неуспеха били су одмах пажљиво и свестрано проучени као што се проучавају у ђенералштабним школама ратови великих војсковођа. Закључак тих проучавања био је следећи: да би револуција успела у културним земљама треба је спремити и подупрети снажном спољном војском која би била револуционарна. Ту лежи разлог огромног повећања црвене војске и потпуне милитаризације комунистичких странака.

Коминтерн (комитет интернационале) захтева од свих комунистичких странака у свима земљама апсолутну послушност. Вођи, који се нису хтели томе потчинили, избачени су из странака, њихове заменике именовала је Москва. Странке су затим реорганизоване, пречишћене, тако да су у њима остали искључиво енергични борци, људи без икаквих скрупула.

Затим је Коминтерн израдио детаљне упуте ради спремања, организације и вођства оружаних устанака и извођења комунистичке револуције. На пр. на немачком „Пут ка победи“, ухапшен од немачке полиције, на француском „Револуционарни антимиитаризам“ и „Оружани устанак“, ухапшени француском полицијом. Затим „Штрајк је борба“ — покушај примене војне науке у организацији револуционарних штрајкова, издање Профинтерна.

Какву тактику препоручује Москва?

На основу бољшевичког искуства у Русији, где су неколико хиљада фанатика освојили народ од 160 милиона, револуционарна се акција замишља као акција једне мањине која дејствује прво на пролетерску масу, коју треба натерати да сарађује у револуцији и друго на капиталистичке владе и на буржоаски сталеж који треба да буду уништени.

Лењин пише: „**Народи не спремају револуцију, него народе треба спремати за револуцију**“. Маса пролетаријата је спремна. Професионални синдикати и социјалистичке вође организовали су ту масу, васпитали у духу марксизма и сталежа. Ради предузимања вођства, комунистичке вође само треба да се увуку у социјалистичке и националне странке, у њихове листове и синдикате и да тамо развију свој рад, али не ради побољшања услова радника, него ради распаљивања друштвених ривалства претварајући их у мржњу. Ово је основна тачка.

Цео програм пропаганде мора да распламти мржњу

према грађанству и учини револуцију неизбежном. Треба без одмора тврдити раднику да га безобразно пљачкају, да су они који не раде сопственим рукама паразити, да је сопственост крађа, да родољубље користи само имућним, да је религија опијум за народ.

Комунисте знају да је породица основа друштва зато теже да у првом реду униште породицу. да на тај начин изузму жену из куће, васпитавају децу ван породице, у склоништима, и замењују хришћански морал сатанском поуком да је све морално што користи комунистичкој странци.

Потребно је да огорчени радник, без огњишта, осети да је несретан у овом рђаво уређеном свету, да изгуби наду на небеску награду. Онда ће моћи да заблиста преда њим примамљив совјетски рај.

Нападајући религију, родољубље, породицу. туђу имовину, основе наше цивилизације, које су већ потресене, комунисте теже да разрију и грађанство. Овај сталеж, противно пролетаријату, није у опште организован. Он се увек ослања на владу, ради своје заштите, па ће и да падне заједно са владом.

Према владама тактика је ова: Треба стално нападати владе да су сталешке, терати на сувишне издатке, захтевати порезе, које руше општи напредак, покушавати растројство војске и полиције, скраћујући кредите, нападајући команданте, захтевајући њихову потпуну потчињеност грађанским властима, убијајући сваку иницијативу. Поред тога стварати ћелије у војсци, у полицији, у свим администрацијама и јавним установама, тиме ће се постићи у одлучном тренутку изолирање власти и парализовање њене делатности.

Комунизам најзад тражи да свима сретствима спречи мир између народа, тражи да изазове сукобе и да сваки рат претворе у грађански рат.

Техника грађанског рата.

Комунистичке странке нису изборне политичке странке као остале, оне су чисто револуционе организације, са тобоже војничком управом где управни орган — Коминтерн у Москви — има безграничну власт и ауторитет. Његови су биро и организовани као велики ђенералштаб; постоји секција организациона, секција политичких и војничких обавештења, секција операција која спрема план рата, који треба да изведе разне комунистичке странке.

Коминтерн претставља једну врсту Врховне команде, која у свакој земљи располаже са једном револуционом војском а која је потпуно дисциплинована. Ова ће у случају рата пружити СССР једно неоцењиво преимућство.

Као и у војним операцијама, предвиђене су три ступња револуције: спремање, извршење и искоришћење успеха.

а) Революционарно спремање.

Према замисли Коминтерна, револуционарно спремање преставља најглавнији ступањ; извођење није ништа, ако је спрема добро изведена. Искуство искључује сваки револуциони покушај који прелази у извршење док није изведена најпажљивија спрема, јер покушај ризикује да пропадне. За време револуционарног спремања треба спремити радничку класу путем снажне пропаганде, користећи новине, брошуре, летке, предавања, биоскопе, недеље болшевизације, школе и пропагандистичке течајеве;

Регрутовати комунисте, борце, створити тајне ћелије у војсци, у морнарици, полицији, администрацији, железницама, пошти, телеграфу и телефону, јавним надлештвима, индустријама, новинама, па и у школама, како би се могло у часу револуције, извести парализовање свих тих организама или употребити их искључиво у корист комуниста.

Дезорганизација војске са војном шпијунажом најглавнији је задатак Москве. Препоручује се применити и жене у том циљу. Регруте треба обрађивати у напред, да би стварали ћелије у војсци одмах по доласку у војску. Ови ће војници тежити да имају ауторитет међу војницима, да саботирају при операцијама, да у групи отказују послушност. Они израђују списак команданата, које треба у почетку уништити итд. Сав овај рад треба да се изводи у потпуној тајности. Комунисте-борци не смеју никад да се открију, они треба да показују старање у обучавању и руковању савременим наоружањем и да теже стицању чиновна.

Поред ћелија, које се групишу у округе и федерације, треба створити борбене одреде радника, наоружати их и извезбати. Лако је пронаћи повод: удружење бивших ратника, спортска радничка удружења, радничка гарда итд.

Настава препоручује да се обука црвених војника сведе на оно, што је потребно за уличне борбе, нарочито ноћне, и на изненадно дејство. Предвиђа се стварање „малих“ тајних складишта оружја; препоручује се да се краду експлозивни у рудницама и радионицама и да се праве бомбе у тајним радионицама које би се доцније уредиле за производњу у масама.

Поред наоружаних одреда, предвиђа се и организација терориста са задатком да уклоне све прваке странака или буржоаских организација.

Један упут вели дословно: „најстрожији тероризам допушта се и логичан је за време трајања ове периоде“. Странка не треба да узима на себе одговорност за ова терористичка дела, али треба саопштавати у штампи, да су она резултат револуционарних тежња маса. Странка кад почне борба иступа из сенке на улицу, али чува и даље у највећој тајности завернички рад својих руководилаца.

Неколико комунистичких наредби пале су у руке бугарске владе после атентата у софијској саборној цркви и њих је бугарска влада објавила. Оне гласе:

„Буди увек спреман за претрес... Не носи никад на себи нешто што може да компромитује. Ако пренесиш материјал (бомбе) спакуј тако да нико не посумња да носиш забрањене ствари...”

На улици и на јавним местима немој никада ословљавати друга гласно његовим именом. У случају хапшења, мораш све порицати и што мање говорити. Када идеш да извршиш поверени задатак, спреми увек у напред одговоре на питања одакле идеш, о циљу твоје посете, и т. сл. Договори се о томе са друговима, да би се у случају саслушања ваши одговори подударали“.

Сви комунисте борци носе лажна имена и имају лажна документа.

Да се охрабри нелегалан рад, Коминтерн је створио једну нарочиту Интернационалу, снабдевену моћним кредитима и субвенцијама које се црпе из одбитака од плата радника и војника СССР. То је тако звана „Црвена Помоћ“ која је тобож намењена жртвама белог терора.

У ствари, сваки комуниста, ухапшен као преступник ужива потпору Црвене помоћи која користи сва сретства да га извуче из беде, и за то плаћа најбоље адвокате, лажне сведоке, упливише на судије и на политичке власти, води борбу у јавности итд. Сваки се такав претрес на широко искоришћује у циљу пропаганде.

Ако је кривац осуђен, Црвена помоћ одобрава му накнаду и дели помоћ његовој породици.

„Црвена помоћ“, такође сноси трошкове борбе која се води у штампи и политичке преговоре који се воде ради амнестије и враћања права вођама штрајка, који су били обележени после нереди. У кратко циљ је „Црвене помоћи“ да извуче комунисте из казних последица његових криваца.

б) Други ступањ за извршење револуције обухвата :

1) рад противу буржоазије, и то организацују штрајкова, који се претварају у опште штрајкове и у устанке: терорисање грађана путем појављивања великих одреда на улицама — извијачи, митраљези, блиндирани аутомобили; разоружавање грађана путем укидања новина, тако да се ништа не зна, укидањем новца, путем затварања банака, путем укидања саобраћајних средстава (аутомобила) и путем спречавања организације грађана (контрола скупова);

национализацију банака, завода, индустрија, приватних кућа (ово је задатак хелија);

осигурање потребног новца путем заузимања банака, контрибуција из јавних и приватних каса;

стварање народне полиције и правде, уређење саобра-

ћаја путем тражења легитимација. (На тај начин буржоазија не може да побегне);

контролу приватног оружја, што даје повода претресима, и кажњавања кратким путем.

2) Рад противу власти, и то: одузећем саобраћајних средстава: пошта, телеграфа, телефона, радио-а, транспорта (ово изводе хелије);

осамити потчињене органе, срезове, војне округе, уклањањем незгодних личности;

остварити према старој влади владу Совјета свуда где овај покрет има очигледну већину, па само затим свргнути постојећу власт.

Не дирати она места провинције, села где владина странка поседује већину, само ограничити се изоловањем тих места. Власт ће сама да подлегне услед отсуства реда, извештаја, новца, снабдевања и моћиће се лако уклонити чим совјетски режим буде учвршћен на другим местима;

са административног гледишта: заменити у свакој администрацији раније вођство комунистичком хелијом која се је у тој администрацији налазила. Остало ће се извршити у фази искоришћавања успеха;

са гледишта војске: избегавати конфликте. Изоловати команду, касарне, спречити начелнике да дођу у своје јединице, да би се парализовала целина. Старати се да се прво постигну јединачна ометања, затим у групама, прегруписати их одмах да би се доказало како војска подржава револуцију, употребити ове групе ради деморалисања јединица. Служити се лукавством, лажним вестима.

в) Трећи ступањ — искоришћавање успеха.

Овај трећи ступањ предвиђа једноставну диктатуру пролетаријата по московском обрасцу, тј. уништавање буржоаске класе и стварање сталног терора да би се убила свака могућност доцније реакције.

Међународни помоћници.

Да би подупро светску пропаганду ком. странака и придобио симпатије осталих елемената становништва, Коминтерн створио је читав низ Међународних помоћних организација са седиштем у Москви и помаже их са великим издацима. Поред „Црвене помоћи“ о којој је већ била реч, то су:

„**Интернационала црвених ратника**“ која групише све комунистичке наоружане организације: бивше црвене ратнике, чуваре радника, и т. д.

„Спортинтерн“ ствара опозицију радничких спортских организација према спортским грађанским установама и образује одреде револуционарних бораца-спортиста.

„Профинтерн“ групише комунистичке и левичарски синдикате који уносе расуло у социјалистичке синдикате. Разни

секретаријати зависе од ове Интернационале, на пр. Велико-океански, Југо-Американски, Црначки и т. д.

Селјачка интернационала, Морнарска интернационала и интернационала лучких радника.

Женски интернационални секретаријат, који ствара хелије у женским организацијама и искоришћава их у циљу комунистичке пропаганде.

Кооперативни секретаријат који тежи да привуче задружне организације комунизму.

„В. С. К. С.“ једна чисто совјетска организација која обрађује иностранце који долазе у Русију и која веома вешто ствара везе са интелектуалцима у разним земљама у пропагандистичком циљу.

Поред горњих, следеће комунистичке организације са седиштем у иностранству раде у истом циљу: Интернационала просветних радника (ИТЕ) у Паризу, Интернационала пролетарских слободоумних у Берлину која шири пропаганду руских безбожника, Антиимперијалистичка Лига у Берлину, која ствара револуцију у колонијама, искоришћавајући националистичке тенденције домородаца.

Друштво пријатеља СССР и Друштво проучавања нове Русије која су створена у циљу груписања оних који симпатизују у иностранству и могу да помогну ради појачавања свих начина учвршћавања веза њихове земље са СССР. Ова два друштва групишу интелектуалце, који су у заблуди, са заинтересованим пословним људима.

Рад Совјета у иностранству

Сходно програму III. интернационале, СССР стално чини највеће напоре ради пропаганде комунистичке револуције у у целом свету.

Сви њени суседи имају да пате од устанака, које она организује и потстрекава.

Финска и Балтичке земље биле би сигурно задављене револуционарним таласима да нису добиле још у почетку инострану потпору.

У 1920. г. Пољска је неочекивано била окупирана црвеном армијом, чак до саме Варшаве. Али она је успела да протера најезду искључиво чудесима енергије, коју је народ показао, и која је целој Европи користила.

Румунија је било лакше да угуши устанке комуниста, у Татар Бунару и др. местима. Али она стално живи у некој врсти рата на Дњестру, где је пловидба морала да се обустави.

Ђурђија је била поробљена неколико месеци после званичног и формалног признања њене независности од стране

Москве у 1920. г. Азербејдан и Арменија деле њен жалосни удес. Као повод послужио је устанак који су сами совјети пострекивали. Црвена војска дошла је и предала власт усташима противу жеље већине становништва. Од тада су сви устанци свирепо угушени.

Персија и Афганистан стално су жртве комунистичких нерада и до сада нису могли да их савладају.

У Индији, јако развијена пропаганда совјета успела је да претвори један национални покрет у војничке буне, нарочито у северним пределима, где њихови агенти могу лакше да продиру и да се крећу. Совјети храбре свима сретствима бојкот енглеских производа да би се повећала беспослица и на тај начин појачало незадовољство.

У Тибету и у кинеском Туркестану бољшевички уплив разорио је безбедност и спрема потлачење.

У самосталној Монголији совјетски режим влада потпуно; веза са Кином је привидна.

Поводом једног сукоба у ствари западно кинеских железница, Манџурију је заузела црвена совјетска војска под командом Немца Блихера 1929. год., неколико месеци после потписа Келоговог пакта. Манџурска војска је потучена а три дивизије потпуно уништене.

Совјетска армија водила је ове борбе са невероватном предострожношћу, бомбардовала је само из авијона незаштешене вароши у позадини фронта, чинећи свирепа зверства према становништву.

Протестом Сједињених Држава, које су доцкан потсетиле совјете на Келогов пакт, совјети су били принуђени да повуку црвену војску. Одведено је 17 хиљада заробљеника који су враћени кући тек неколико месеци доцније, кад је Чанг-Хсун-Љанг примио услове Москве.

Нису само суседи совјета који пате од њихове разорне акције. Не говорећи о режиму Беле Куна у Мађарској, озбиљни устанци организовани су у Берлину, Хамбургу, Минхену, Бечу, Софији, у Шпанији, у више јужно-америчких држава, у Индо-Кини, у Холандској Индији, у Бирми и осталим колонијама.

Али највећи напор за ширење комунизма учинила је III. интернационала у Кини. Тамо су совјети успели да створе између 400 милиона становништва сталну револуционарну анархију, која наноси огромне штете трговачком свету и претставља сталну опасност од међународних сукоба.

Москва је одговорна за велики део светске кризе која је последица губитка великих тржишта и опште несигурности и неповерења.

Треба нарочито нагласити да све комунистичке устанке ма где поникли, спрема и изводи Коминтерн.

На рачун СССР, у нарочитим московским заводима спремљене су вође револуције, и то: у комунистичком уни-

верситету националних мањина запада; у комунистичком универзитету источних раденика и у кинеском институту, као и у многобројним школама за пропаганду у свима земљама, где треба створити револуцију.

Користећи изузетни положај Немачке и остатке ратне психозе, СССР успела је да закључи у Рапалу савез са овом земљом у очигледном циљу да храбри Немачку у нападима на Пољску, која би се на тај начин нашла између две ватре.

Немачка је ипак имала разума да избегне ову авантуру коју је захтевала ССРР, али њен савез са совјетима скратио је јој многе многе симпатије. Кредити одобрени Немачкој ради финансирања њеног извоза у Русију, одиграли су велику улогу у њеним садашњим тешкоћама. Поред тога, немачка комунистичка странка постала је после савеза са Совјетима, права опасност за саму Немачку.

Ипак овај савез, опасан по светски мир, досада је само разочарао обадве уговорне стране, али он ипак и даље ради чак и на конференцијама Друштва народа.

Тајни војнички разлози натерали су СССР да направи споразум са Турском: да има савезника иза леђа Ђурђије, која се стално диже против насилника, и нада, да ће моћи постићи затварање мореуза свакој флоти, која би хтела да заштити њену сусетку на Црном мору у случају да ће СССР користити своју надмоћност на Црном мору. Совјети су поред тога сматрали да ће споразум са Турском задржати улазак Турске у Друштво народа.

Услед ових споразума, Берлин и Цариград морали су да послуже као два средишта комунистичке пропаганде на штету суседних земаља.

Какав је став СССР према Друштву народа?

Он оваплоћава дволичност. СССР хоће да искористи овај светски форум ради пропаганде комунистичких идеја путем пажљивог камуфлирања својих разорних циљева, који су скроз противни циљевима Друштва народа.

Литвинов је на пр. више пута уверавао, да његова влада осуђује рат као оружје националне политике. Али он се уздржава да изјави да његова влада жели рат као оружје револуционарно.

И ту лежи језгро лицемерства совјета: ако буржоаске земље ратују чак и у циљу одбране, то је националан рат, који се осуђује. Али ако совјети ратују и чак нападају, то је сталешки рат, дакле легитиман. Ове дефиниције правдају у њиховим схватањима и најезду у Пољску, и у Ђурђију, и у Манџурију исто, као што совјети унапред одобравају нарушење споразума о ненападању, који би буржоаске државе имале наивности да са њима потпишу.

У осталом нарушење обећања изгледа совјетима, који одбацују сваки хришћански морал, потпуно легитимно, као

последица њихове дефиниције: „све је морално што може да користи комунистичкој странци“.

Да би ма и лажно изгледали мирољубиви, совјети нуде свеопште и потпуно разоружање, које се не слаже са Лењиновом доктрином. Литвинов, који то предлаже, зна да то неће нико примити.

Лицемерство совјета потврђује се резолуцијом последњег конгреса комунистичке интернационале, где се расправља о том предлогу Литвинова, а која гласи:

„По себи се разуме да ни један комуниста није рачунао с тим да ће империјалисти примити совјетски предлог. Став совјетске владе у питању разоружања претставља продужење политике Лењина и методично остварење његове доктрине. Борба противу рата захтева, пре свега, да се јасно разуме у сваком поједином случају, о коме је рату реч. Ратови између пролетерских и буржоаских држава неопходни и потребни су. Према томе прва је дужност сваког совјетског пролетера, који се бори за социјализам, спремати се у својој политици, привреди, војсци, за случај рата. Треба појачати црвену војску, ово моћно оружје пролетаријата, треба војнички извежбати радничке масе.

Реакционари су они који мисле путем утопистичких планова, бесмислених фраза, уговора, споразума да укину рат; противу свега тога пролетаријат диже марксистичко-лењинску теорију. Сам је Лењин рекао: „Бојкотовати рат, то је бесмислена фраза. Комунисте треба да иду у ма какав реакционарни рат и да га претворе у грађански рат“.

Московски диктатори и сатрапи успели су да створе један систем, који им је досада омогућио да избегну сваку одговорност. Политички биро руске комунистичке странке заповеда двема организацијама: 1) совјетској влади, која чини пацифистичке изјаве, потписује уговоре са обећањем ненападања и, обећава да неће вршити пропаганду и 2) III интернационали, која организује нападе и пропаганду. Ту лежи разлог зашто многе земље не признају совјетску владу.

Друштво народа неће се никад споразумети са совјетима, а нарочито не у питању разоружања, све док совјети не престану бити извршни орган III интернационале.

Не треба заборавити то да данашњи совјетски управљачи све изворе што их Русија пружа највећим делом употребљавају искључиво у циљу припремања општег светског грађанског рата, а све мирољубиве намере које бољшевички претставници у Друштву народа саопштавају, просте су обмане.

БИБЛИОГРАФИЈА.

Cecil F. Melville. The russian face of Germany. An account of the secret military relations between the German and Soviet-russian Governments. Wishart and Co. 1932.

Под овим називом објављена је у месецу јуну 1932 г. књига која у уводу говори о стварању „bloc des malcontents“, прелази затим у глави првој на 13-годишњу борбу против репарација и за измену стања, ствареног уговорима о миру,— објашњава, како је у Немачкој дошло до триумфа „Источне школе“ (оријентације) и до Рапалског уговора са Совјетима.

На основу података из немачких извора говори се подробно о томе, како је Министарство Рајхсвера инсистирало да фирма Јункерса инсталира у Совјетској Русији фабрику аероплана, чија је израда била забрањена у Немачкој. Рајхсвер развијао је и другу тајну делатност у СССР и на тај начин побољшавао је „potentiel de guerre“ Немачке, например, оснивањем у Совјетској Русији читавог низа хемијских фабрика за отровне гасове за ратне сврхе.

Писац доводи подизање фабрика за аероплане у Совјетској Русији у везу са иницијативом генерала фон Секта, оснивача Рајхсвера и „протогонисте руско-немачке сарадње“, како га назива писац. А као његови изасланици, који су путовали у Русију, помињу се пуковник Николаји шеф тајне немачке службе за време светског рата, пуковник Шлајхер (сада генерал и шеф владе Рајха) и генерал Хамарштајн-Еркварт, командант Рајхсвера.

Знатну улогу игра и фабрика Крупа и њене филијале у Русији, где се у нарочитим логорима немачки официри баве тренирањем совјетских војних снага. Писац тврди да су буџети Рајхсвера лажни, те да се у њиховим позицијама крију знатне дотације за одржавање црвене војске.

Све ово наводи писца до закључка о актуелној *црно-црвеној опасности*.

У четири анекса објављени су текстуално разна документа, као например, меморандум екзекутиве немачке социал-демократске странке из 1927 г., писмо Штреземана кронпринцу, товарни листови о испорукама сировина за израду отровних гасова из Немачке у Русију — и т. сл.

Штампарија „Славија“ Ђорђа Живановића
Београд, Бранкова 20.